

Interview Raf Walschaerts - augustus 2020

Raf Walschaerts is de helft van Kommil Foo, het succesvolle cabaret-duo dat nu al meer dan dertig jaar op de planken staat. Als rasecht podiumbeest en performer werkt en speelt Raf met alle emoties die we op ons pad kunnen tegenkomen. Zijn voorstellingen laten niemand onberoerd. Een kleiner hartje hadden ze in zo'n groot lijf niet kunnen steken.

Focus is voor mij de essentie van het bestaan. Het is een keuze en focus is de basis voor mijn creativiteit. Zonder focus, geen creativiteit.

Ik begrijp dat jullie liedjes niet zomaar ontstaan. Waar komt die inspiratie vandaan?

Inderdaad. Ik ga door het leven met mijn zintuigen helemaal open. Ik ben heel breed geïnteresseerd en spendeer toch wel 2 à 3 uur per dag aan het volgen van actualiteit en politiek. Ik verslind kranten en ga op zoek naar opinies (ook opinies die wat tegenstrijdig zijn), en kan me helemaal verliezen in een goed boek. Op tijd en stond resulteert dat in een zin, een woord, een kleine tekst die ik neerschrijf; inspiratie voor een volgende show komt dus via een hele brede stroom op mij af.

Is dat nooit te veel?

Tijdens de corona-lockdown had ik meer tijd en ging ik hierin in overdrive. Ik wilde het allemaal begrijpen en bleef maar lezen. Het werd een doel op zich en toen heb ik me een halt toegeroepen. Het had een omgekeerd effect, zowel op mezelf als op mijn creativiteit.

Even terug naar focus, hoe verwerk je deze ideeën dan tot een nieuwe show van Kommil Foo?

Al deze stimuli, te veel bijwijlen, wil ik vertalen naar impact op het podium. Ik ben me heel mijn carrière blijven afvragen wat nu mijn ding is. Mijn droom is om deze politieke actualiteit, deze ethische dilemma's op het podium te brengen: niet als een opinie,

maar wel als vragen. Om mensen bij actuele thema's te laten stilstaan, theater over menselijke emoties.

Als het over liefde gaat, lukt dat vrij aardig: dat is een heel vertrouwd thema en dus zeer toegankelijk.

Maar ik wil ook de minder toegankelijke thema's serveren. Onze voorstelling Schoft ging al in die richting.

Maar er is heel wat focus en in die zin ook discipline nodig om deze vertaalslag te maken van chaos aan ideeën naar teksten en muziek mét impact. Dat doen we reeds jaren op onze vaste manier. Als er een nieuwe voorstelling komt, starten we steevast een jaar op voorhand met de voorbereiding. Vroeger trokken we voor maanden naar een Grieks eiland, maar tegenwoordig doen we het bij mij of bij Mich thuis. De volgende 3 à 4 maanden gaan wij tijdens werkdagen als het ware naar kantoor, net zoals iedereen, en we werken de ganse week aan deze nieuwe show. Soms is het resultaat een gans liedje (dit was uitzonderlijk zo bij *Ruimtevaarder*), maar soms rolt er ook, na een ganse dag discussiëren, maar één zin uit. We willen dit tijd geven, laten rijpen. Stap 2 zijn onze open repetities voor 50 personen: het eindproduct is zeker nog niet klaar, maar we hebben al wel wat ideeën, wat thema's, enkele halve liedjes. Tijdens deze open

sessies gaan we in gesprek met het publiek: wat heb je gevoeld? Wat kwam niet binnen? Waarom niet? Dat doen we 20 keer.

Dat geeft ons wederom voeding om verder te werken en dan vertrekken we voor 50 (jawel, 50!) try-outs.

Dit verrast me compleet. Een heel jaar door heb je dus maar één focus, die nieuwe voorstelling.

Klopt. Maar ook na elke voorstelling zullen Mich en ikzelf steevast feedback aan elkaar geven. Zo kan het zijn dat Mich me na voorstelling 299 van de 300 vraagt: waarom adem je voor dat woord? Zo blijven we streven naar verbetering en verandert elke voorstelling. Dat past bij ons: open blijven staan, actief op zoek gaan naar kritiek. Zeker geen defensieve houding aannemen. Bijschaven, finetunen, impact verhogen.

Maar focus gaat voor mij ook samen met structuur. We hebben een deadline omdat

de shows een jaar op voorhand vastliggen. Dat voelt echter niet aan als druk, maar als vrijheid om te creëren.

Zet dit dan geen druk: je hebt het zo ingeoe- fend, dus mag je geen fouten meer maken ...

Ik zie elke voorstelling als een levend gesprek. We zijn zeer goed voorbereid en dat helpt ons om op het podium in het hier-en-nu te zijn en ook te spelen met wat er zich aandient. Zo was er pas een man die naar het toilet moest tijdens de voorstelling en we gingen actief in gesprek met hem (hoelang denk je dat het gaat duren ...). We hebben die vijf minuten dan ook gewacht op die man, in stilte. Heerlijk, maar dat is wel het resultaat van onze focus tijdens de voorbereiding.

“

Het nu is meedogenloos in zijn onstandvastigheid. Alles stroomt.

– Raf Walschaerts